

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 28/04/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 110

Hòa Thượng chỉ dạy rằng: **“Trong sách Luận Ngữ (của nhà Nho) nói rằng “Chí w đạo, Cự w đức, Y w nhân, Du w nghệ”.** “Chí w đạo” nghĩa là chí đặt ở nơi đạo, đạo là con đường, lối đi chuẩn mực. Chúng ta học chuẩn mực Thánh Hiền, học Phật thì tuân theo giáo huấn của các Ngài mà thực hành. “Cự w đức” nghĩa là giữ gìn chính mình ở nơi đức, Hòa Thượng dạy năm đức: **“Chân thành, Thanh tịnh, Bình đẳng, Chánh giác, Từ bi”.** “Y w nhân” nghĩa là nương ở lòng nhân từ.

“Du w nghệ” theo Hòa Thượng cho biết thì với ngôn ngữ hiện đại “nghệ” là nghệ thuật, chỉ cho “mỹ”, chỉ cái “đẹp” và Phật pháp gọi là “*trang nghiêm*”. Ngài nói: **“Đời sống của chúng ta phải mỹ hóa, phải làm cho nó đẹp. Hoàn cảnh cũng phải mỹ hóa”.**

Ở thế gian, người ta cũng mỹ hóa nhưng không nương vào sự thanh cao mà hướng về tham, về sát đạo dâm vọng. Thế gian hướng đến yêu ma quỷ quái để mỹ hóa đời sống của mình. Ví dụ như lễ hội hóa trang, họ thích đóng thành ma quỷ mà không thích đóng thành Thánh nhân. Đã từng có lễ hội ở nước ngoài, người ta đã đâm đạp lên nhau mà chết. Con người đã không tuân theo chuẩn mực Thánh Hiền nên mới bị thiệt thòi, bị hại đến thâm như vậy.

Ngược lại, nếu chúng ta tuân theo Phật Bồ Tát Thánh Hiền hay tấm gương đức hạnh của cha ông, sống một đời thanh bạch, hy sinh phụng hiến thì không có chuyện bất trắc xảy ra. Ở nước ta, tấm gương của Bác với đời sống rất thanh cao, giản dị khiến người của nhiều đời sau đều ngưỡng mộ.

Hòa Thượng nhắc lại lời dạy của Thánh Hiền: **“Chí ở đạo, giữ gìn ở đức, nương theo lòng nhân từ và linh hoạt, hoạt bát ở nơi nghệ thuật (đẹp)”.** Chúng ta học chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì phải mỹ hóa hoàn cảnh đời sống của mình theo chuẩn mực như trên Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy là thuần Chân, thuần Thiện, thuần Tịnh, thuần Mỹ, thuần Huệ, lấy tiêu chuẩn đạo đức cao thượng làm nền tảng.

Hòa Thượng nói: **“Không có cái đẹp của đạo đức thì cái đẹp mà người ta cho là đẹp cũng chỉ là hoa cắm trong bình, rất nhanh khô héo”.** Hoa cắm trong bình đã bị cắt rễ, tuy đẹp mà không có gốc. Do đó, muốn mỹ hóa hoàn cảnh đời sống của mình, chúng ta phải dựa vào chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Đôi khi cũng cần phải dẹp bỏ “cái ta” – thứ vốn khiến chúng ta ngại ngùng thì chúng ta mới có thể làm cuộc

sống đẹp hơn. Ví dụ có người ngại ngừng khi rửa chân cho vợ hoặc chồng mình là do có “*cái ta*”.

Có người nói rửa chân như thế là tình chấp. Vậy nếu một bên suốt ngày đánh cãi nhau với một bên rửa chân cho nhau, hài hòa vui vẻ với nhau, thì bên nào nên làm hơn? Quan trọng là biết hài hòa vui vẻ nhưng không dính mắc trong tâm. Có câu chuyện kể về ông Lý Khánh Hòa từ già cõi đời khi mái tóc còn xanh, để lại người vợ trẻ và đứa con thơ dại. Tuy mắc bệnh ung thư gan khiến hai chân phù thũng nhưng Lý Khánh Hòa vẫn muốn ngồi xếp bằng niệm Phật vãng sanh. Người vợ trẻ nói với chồng mình: “*Anh vãng sanh trước, chờ Mẹ con em ở Thế Giới Tây Phương Cực Lạc*”.

Hòa Thượng nói: “***Chữ Nhân là nhân từ tức là việc gì chúng ta không thích, không muốn thì đừng làm cho người. Con người sở dĩ không giống cầm thú là vì có thể đặt tâm mình vào tâm người để nghĩ cho người. Cho nên nơi nơi đều có thể vì người mà lo nghĩ.***” Chữ Nhân là chữ hội ý gồm bộ nhân đứng và chữ nhị nghĩa là hai người trở lên thì không nghĩ cho mình mà phải nghĩ cho người, hai người trở lên phải có lòng yêu thương lo lắng cho nhau.

Đạo chính là năm đức “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Cứ làm theo năm đức này thì chúng ta sẽ hiểu chân tướng vũ trụ nhân sanh còn nếu tâm không thanh tịnh, mê hoặc, điên đảo thì cho dù sự việc ở ngay trước mặt cũng không hiểu. Ví dụ như việc chúng ta làm đậu phụ và trồng rau sạch cúng dường mà người ta còn không hiểu cho rằng chúng ta phan duyên, xen tạp, nhiễu loạn tâm thanh tịnh.

Họ đâu biết rằng đây chính là chúng ta đang tu pháp bố thí cúng dường mà Phật dạy. Thông qua bố thí, người ta mới mở tâm và khi người ta mở tâm thì người ta mới có thể tiếp nhận. Pháp tu này còn giúp chúng ta tích công bồi đức, khắc chế việc lười biếng, nhếch nhác, chệnh mảng của mình. Tuy lao nhọc nhưng chúng ta vẫn hăng say vì chúng ta hiểu “*việc tốt cần làm nên làm*”. Bên cạnh đó, chúng ta vẫn không quên việc nghe pháp để biết cách dụng công kiểm soát tập khí của mình.

Hòa Thượng dạy tiếp: “***Khi trong tâm một người có đạo thì hành vi biểu hiện lưu xuất ra bên ngoài của người đó là hành vi thật chứ không giả***”. Biểu hiện bên ngoài của người có đạo là hành động và tư cách khác hoàn toàn với người thế gian. Đó là sự chân thành, gần gũi. Đức hạnh của Phật Bồ Tát lưu lộ ở tánh đức của các Ngài.

Người không có đạo, tức là không học chuẩn mực đạo đức của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì mê hoặc, điên đảo, mơ hồ không hiểu chân tướng vũ trụ nhân sanh. Còn người có học Phật tức là học hành vi “*thân khẩu ý*” ba nghiệp của Phật thì ba nghiệp thân khẩu ý của người đó lưu xuất ra phải giống với Phật.

Hòa Thượng nói: “***Cho nên Phật Bồ Tát là do ở nơi bên trong biểu hiện ra bên ngoài còn chúng ta là từ bên ngoài hướng về bên trong để học tập***”. Tự tánh của Phật hoàn toàn thanh tịnh, Ngài từ tự tánh lưu lộ ra cho nên Phật từ bên trong biểu hiện ra

bên ngoài. Còn chúng ta từ bên ngoài nhìn về Phật để hướng vào bên trong nội tâm mà học tập, mà thay đổi chính mình. Chúng ta học hành vì ba nghiệp của Phật từ đó giúp chúng ta khôi phục tự tánh.

Ngài tiếp lời: **“Hiểu rõ đạo lý này, chúng ta học tập hay đọc sách sẽ hiểu và ứng dụng một cách linh hoạt. Như vậy thì sẽ có tâm đắc, sẽ cảm thấy rất an vui. Cho nên nhà Nho nói “không có gì vui bằng” và nhà Phật gọi là “pháp hỷ sung mãn”. Nếu chúng ta không hiểu đạo lý này thì chúng ta đọc sách chết hay chúng ta học mà không hiểu thì đọc sách hay học cho nhiều cũng chẳng có tác dụng gì”**.

Niềm vui mà Hòa Thượng nhắc đến không bị chi phối bởi năm dục mà là niềm vui từ tâm thanh tịnh. Chúng ta học Phật, đọc sách Phật lâu ngày nhưng không hiểu đạo lý hay nói cách khác là đọc sách chết thì phiền não vẫn phiền não và khổ đau vẫn khổ đau, không có pháp hỷ sung mãn.

Bài học hôm nay rất hay, Hòa Thượng đề cập đến lời dạy trong Luận ngữ: **“Chi ở đạo, giữ ở đức, nương theo lòng nhân từ và linh hoạt, hoạt bát ở nơi nghệ thuật (đẹp)”**. Trong đó, **“Du ư nghệ - linh hoạt, hoạt bát ở nơi nghệ thuật (đẹp)”** chính là ngày ngày, mình phải biết mỹ hóa đời sống của mình. Chúng ta thay đổi tập khí chính là đang mỹ hóa hoàn cảnh, đời sống. Đó mới là người chân thật học Phật, học Thánh Hiền.

Trong bài học hôm trước, Hòa Thượng chỉ dạy bốn nguyện của tất cả chư Phật 10 phương là mong muốn tất cả chúng sanh mau mau niệm Phật vãng sanh tức là mau thoát khỏi luân hồi thăng đến thành Phật, giống như Phật, không hai không khác. Không phải đã có Phật ra đời rồi thì tất cả chúng sanh mãi là đệ tử của Phật. Chúng ta học Phật là để thành Phật. Đây là sự khác biệt rất lớn so với các tôn giáo khác.

Ngày đầu tiên khi Lục Tổ Huệ Năng gặp Ngũ Tổ thì Ngũ Tổ hỏi: **“Ông đến đây để làm gì?”** Lục Tổ trả lời: **“Con đến đây là để làm Phật!”** Câu trả lời của Ngài khai thị cho tất cả chúng sanh chúng ta biết rằng cần phải có một tâm đại từ đại bi rộng lớn vô lượng vô biên. Thành Phật không phải để có địa vị hay để thoát khổ mà để mình có đầy đủ năng lực giúp đỡ chúng sanh tốt hơn.

Lục Tổ có tâm chân thật nghĩ đến chúng sanh nên Ngài mới mong muốn mau mau thành Phật và chỉ có thành Phật mới có đủ năng lực để tiếp độ chúng sanh. Chúng ta phải chằng không dám thành Phật vì chúng ta không có tâm đại từ đại bi? Chúng ta không nghĩ đến chúng sanh đau khổ ở hiện đời và chúng sanh tận hư không khắp pháp giới trong đó có các chúng sanh từ địa ngục lên đến các tầng trời?

Cho nên học Phật thì phải thấu hiểu chân giá trị Phật pháp để không lơ là, qua loa hoặc để cuộc đời vượt khỏi tầm tay của chính mình. Vì không thấy chân giá trị nên nhiều người bỏ Phật pháp đi tìm cầu những thứ không thật như mong cầu khỏe mạnh, sống lâu, danh vọng, địa vị. Tất cả những thứ đó đều chẳng được bao lâu. Đến khi bừng tỉnh muốn làm lại thì không còn thời gian.

Hòa Thượng sách tấn người học Phật chúng ta dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt để đem điều Phật dạy làm cho đúng. Vì sao phải dũng mãnh? Vì chúng ta chậm đi một ngày thành tựu thì chúng sanh thêm một ngày đau khổ. Nếu chúng ta sớm thành tựu một ngày thì người xung quanh chúng ta đã được nhờ cậy. Thành tựu phải qua việc làm cụ thể như vậy mới làm ra tấm gương cho tất cả mọi người.

Chúng ta là người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền mà chúng ta không nỗ lực tinh tấn dũng mãnh đặc biệt để làm ra tấm gương thì ai sẽ làm và ai sẽ là thế hệ sau tiếp nối chúng ta? Một khi đã hiểu được sứ mạng của mình thì chúng ta không thể không nỗ lực. Học Phật thì phải làm được việc của Phật làm, niệm Phật thì phải đặt mục tiêu ở Tây Phương Cực Lạc. Hòa Thượng dạy rằng nếu đời này, chúng ta không đạt được tâm khai thì chúng ta phải vãng sanh được Thế Giới Cực Lạc để gặp được Phật./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!